

SVATÁ*
ANEŽKA
ČESKÁ†

MODLITBA
KE VŠEM PATRONŮM ZEMĚ ČESKÉ

O Bože, buď nám služebníkům /cím/ svým milostiv pro slavné zásluhy svých svatých mučedníků a našich patronů: Cyrilla a Methoděje, Víta, Václava, Vojtěcha, Zikmunda, Jiří, Kosmy a Damiána, Jana Nepomuckého, Prokopa, Ivana, Benedikta s bratřími, Norberta, Josefa, Ludmily a blahoslavené Anežky, abychom na neustálé orodování jejich ode všeho zlého ochráněni byli. Pro Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého, Jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého po všechny věky věkův.

AMEN.

KLUB ČESKOSLOVENSKÉ KULTURY

LOS ANGELES

SVATÁ*
ANĚŽKA
ČESKÁ†

FOTOGRAFIE BOHUSLAV KIRŠNER

KRESBY JIŘÍ KARGER

1989

zkropené slzami i v gloriole slávy
slyším bít srdce tvé, Václavské náměstí

ANNA KVAPILOVÁ

— Utíkajíce sami před sebou neutečete
utíkajíce před láskou vracíte se
o zbědování své moudřejší
abyste pozdě či dřív
v andělském šatě krajin svých utrmácených
nalezli zapřenou podobu ráje
a radovali se s oráči
modlitbou dělnickou
synovství Božího se doprošujíce

JAN ZAHRADNÍČEK

Princezno tichá
hedvábného hlasu
jež v Praze věků
vzdoruješ bouřím času

jež na pomníku
jenž se nemění
modlitbu kleneš nad Čechů hemžení

v den slávy svojí
obrať naše zraky
na Boha

Vzhůru

K Lásce nad oblaky
jež větší
hlubší
nežli každá vina...

Nechť každý syn Tvůj
který zapomíná
na Tváře jas
na pohled
který plane ke hvězdám láskou k zemi milované
ví:

zvítězí
vždy
z věků do věků

ne hřích
však láska

K Bohu

K člověku.....

JIŘINA FUCHSOVÁ

SVATÁ LUDMILA je národa matkou tklivou a dobrou náručí utěšující, bílým šátkem pro naše slzy, prvním slovem modliteb, ona je štědrá almužnou, kterou dal Bůh v počátcích naší zemi, penízem zlatým a raženým, který vydal pak užitek stonásobný. Jejima rukama Bůh nám přestýlá lůžko naší bolesti, jejima rukama dán jest balzám na naše rány. Zlatým je písmem první naší chvály, ochranitelkou pokory této naší země nejvzácnější. K ochraně naší slávy vyvolil Bůh tu nejpokornější služebnici svoji, rukám domácím a starostlivým, které stíraly slzy s tváří sirotků, světil Dědice naší země, té, která v skrytu a v ponížení jeho slovům naslouchala, slova svá k vštípení do srdce jediného našeho knížete odevzdala. Vdovství její bylo siré a opuštěné jako je vdovství této země. A tichost jejích modliteb jako květ polní. Ona je naším vzdechem posledním, mostem k životu věčnému, pro oheň jasný Svatého Ducha.

KAREL SCHULZ

Kněz Oldřich se nelekajě
a v rukú lučišče jmajě,
zastřěliti jelen chtieše,
jenž | před ním nedaleko tečieše,
nevelmi před ním chvátajě,
jedno jako jmu rozum dávajě.
A přeběhna chvíli malú
i stavi se nad tú skalú,
na niejžto svatý Prokop děláše,
v ty časy dub osěkováše.
Zaskoči za svatého Prokopa nohy
a obrátiv k němu rohy,
mezi rohy kříž jmějieše.
Kněz Oldřich to dobře vidieše;
inhd z rukú lučišče vrže
a koně svého potrže.
Vida to zvieřě předvorné
a mnicha tváři pokorné,
tázati kněz mnicha počě
a s hynšta se dolóv bočě:
„Kto jsi, ješto na téjto pušči bydlíš? |
Kakož dějí a co tu činíš?“
Svatý Prokop hned té chvíle
otpovědě jemu mile:
„Jáz bydlím v tom pokoji,
hřiešník, a Prokop mi dějí,
pod zákonem Benedichta svatého
za otplatu královstva nebeského.“
Kněz Oldřich skoči s koně,
svinu plášč hlavu pokloně:
„Otče, zpoviedaj mě hřiešného,
proti Bohu zaviniłého!“

I.

Jarou mladost následuje stáří,
šedé stáří růžovou to mladost;
jasný den noc tmavá následuje,
však noc tmavou vždy přemůže den.
Nad zem českou den i noc tak vzchází,
za den celý svítí zlaté slunce,
v šeré noci stříbrná zas luna.
Čtyřicet již dnů ni zlaté slunce
nepochmouřilo se, ani luna,
ani hvězdy, zlaté zraky noci.
Smutně kloní stromoví své hlavy,
hlavy své přikryté listím zvadlým.
Dávno v prach již akleslo všecko kvítí,
dohučeli potůčkové jaří,
nenapojená bučejí stáda,
sklopenou lid chodí k zemi hlavou. -
Jaký trest to tíží zemi českou?
Co jest provinila proti Pánu? -
Z mezi svých že vyhnala Vojtěcha
Vojtěcha svatého, svého otce,
svým by mohla kořiti se bohům,
nekáraná slovy jsouce jeho:
proto čtyřicet již dnů ni slunce
nepochmouřilo se, ani luna,
ani hvězdy, zlaté zraky noci.
Proto zem tu nezrosila luna,
ani nebe slzami jasnými.

II.

Hle, co k hvozdú tmavému tam spěje?
V dálce víc a více se to tratí. -
Hle, již opět více se to bělá,
a dle toho, jako stín by tmavý
víc a více se to opět černá.
Zdaž to labuť s orlem k lesu letí?
Bílá labuť v spolku neslýchaném,
s orlem černým ku tmavému lesu?
Ani labuť bílá, ani orel černý,
nýbrž Hasoň jarý na svém broní,
a dle něho na vraném to oří
starý Hora k lesu vzhůru spěchá.
Odesláni jsoutě lidem českým,
by prosili biskupa Vojtěcha,
Vojtěcha svatého, vlasti otce,
by se vrátil nazpět do své vlasti,
k otčiny své horám, řekám, hájům,
mocného by prosil Boha Pána,
aby těžký odvrátil trest od nich,
dadouc zemi vyprošené vláhy,
s vláhou tou i úrodnost dal vlasti.
Proto oba rychle k lesu ženou; -
jarý broň již tepe půdu lesa,
za ním v houští vraný oř pospíchá;
nad nimi se lesa oblouk klene,
za nimi se lesa stín rozkládá;
zmizeli již oba v tmavém houští. -

III.

Radostná jde pověst po vši vlasti,
ztud, kde Vltava se řeka rodí,
až kde Sněžka k nebesům se tyčí
uprostřed hor hrdých, Krkonošů;
všudy hlas se rozléhá radosti,
že se Vojtěch opět k vlasti vrací,
Vojtěch svatý, země české otec.
Nad zelenou horou slunce stojí,
kolem hory všude plno lidu,
po obloze celé ani mráčku.
Aj, tu velebný sem muž se blíží,
vzhůru na zelenou horu vstupá,
žíněným jest šatem přioděný,
kroky jeho silná hůl podpírá.
Vystoupiv teď na zelenou horu,
v prach tu klesá, k zemi hlavu sklání,
vlasti své tu půdu milou líbá,
vroucně k Bohu, k Pánu se tu modlí;
od modlitby vstana zemi žehná. -
Bouře mdle tu zdaleka již hučí,
mrak za mrakem nad hory se vznáší,
zakrývá se již za mraky slunce.
Hučí vítr; mrak se níže nese;
co nevěsta již se s nebem pojí
širá země v vlhkém obejmutí,
hustý dešť se kol a kolem leje;
jen nad horou rozevřená mračna,
zelená jen hora v slunci stojí,
ostatní jest země deštěm skrytá.
Na kolena klesá lid tu kolem,
v podivení volá: »Svatý Vojtěch«!

S V A T Ý   V Á C L A V

Hle zprava zleva
mrskána od vlasatic
jak vlček víří a neumdlévá
lehounká země s tíhou svou.
Zeleně v modru se tratíc
žní starým zlatem zas plápolá,
a jak po tváři její časy jdou,
všeho zde, všeho jen dopola
krom lásky a smrti. - Zlou pohodou
kdesi se stmívá a kdesi zrána
zem šťastna je s dětmi, jež se smějí.
Zde do mokré mokrou malována
se zmuchlanou kšticí povětrí
lítostně pláče do šlépějí
těch s Levanou Matkou sester tří...
A tam na jednom místě u nás je.
Bože, tam drsně tak zpracován,
tam úzkost a úzkost a naděje,
za závanem závan
ženou se horce přese mne.
A se mnou i naši, rodní moji
doufají, trnou, zítřků se bojí,
anebo jim všechno tak v pořádku zdá se,
anebo v dřímotě netečné
vše odvrhli zase.

Tam za vlasy slunce já nad prohlubní
hučící zhouby se držel - v ní prstýnek snubní
mé vlasti se ztratil s vlnou zlou.
Teď vidím a vidím, ženich jede
nečekán, nezván - v dálce bledé
hledán jen věrnou hrstkou svou...

Jak přivítám hosta v čas nehostiný,
co zbrcen světlem sjíždí už mezi stíny?
Hle otvírám dveře vstříc fičící nepohodě,
aby mne provál
dech mrazivě nesmlouvavý
a já ať kdekoli chodě
abych trhal a házel napospas ohni a vodě
vše, co jsem si schoval
v lakotných skrýších srdce a hlavy,
to nesmírně málo,
co lehčí než dým
se nakonec ukázalo
před stínem společným.

Však třebaže s chrastím a se stromy
té nutnosti krušné dobře si vědomý,
přece jen nerad a zaváhání
stopečky pouštím svých žloutnoucích nadějí,
jež vítr po větvích shání
a šlehá a šlehá tím mrazněji,
když pustit nechci a nechci chápat,
že přijítí musel ten velký západ,
vesele chmurný zvěstovatel
svítání oranžových...

Tu těžko je člověku, těžko je zemi,
když věci jak posedlé ujíždějí
s praporem stínu v bláznivou nicotu
a šklebí se mi -
Však než z jejich chechtotu
mně z lidí, ach z lidí ještě tíživěji,
co mdlobou horší než poroba nejtěžší
spoutání - ani nepláčí ani se netěší,
i když pro zármutek či pro radost
příčin je dost.

Ta malátnost tupá nejvíc mne děsí,
že poslouchá - neposlouchá,

že hledí a nehledí.
Berou jí všechno a nesteskuje si,
berou a dávají, dávají berou
věc jednu, však rukou kolikerou,
a ona jak moucha
ve světnici prázdné bez pána a čeledi
naráží chabě na oken náledí
a uniknout vlastně nepřeje si...
V té bezmoci leptavé,
v zajetí bláznů a zločinců stýská
se po tobě nejvíc. Je blízká
hodina drakobijců, ó Václave
kníže náš spanilý ze snů a spěže?
Je blízká? A potopou odplave
naš bezedný hnůj?
Vzlyk úpění vzlétlých nad stromy a věže
koně tvého strhává za otěže:
Stůj!

I největší piják nakonec otupí,
bez chuti hrdlem stéká doušek -

Tvůj lid však přebral z poháru potupy
a palčivý líh všech trýzní a zkoušek
mu útroby drásá, pohled kalí.
Ten piják vlastního ponížení,
nad nímž i andělé zaplakali,
nakonec neví, co k ústům zdvih.

On klesaje z poháru bez dna připíjí si.
To když krev vražděných
(jak tvoje kdysi)
bublá
a se špínou valí se k černým stokám,
on a já s ním špínu a krev tu lokám,
on a my všichni, zem strádáním zhublá,
v špíně a krvi té pijem své ponížení,
a špatně jsme připraveni
pro chorálu tvého kovové rozeznění.

A přece jsme tvoji, ty jasný,
a přece než na hrubou sílu dáme víc na sny,
na povel tvůj.
Ty, jenž jindy jsi jezdil jesení grošovatou
a jablka slunečná zlatými svity
(ó pamatuj, pamatuj!)
koni tvému se koulela pod kopyty,
dnes vjíždíš ve zkoušek čas přísný.
Dnes pravdy s tvářemi bludů nás matou, nás matou
a od hrobu k hrobu přetěžkým odrazem
pod kopyty klisny
duní tvá zem.
Dnes všechno je nejisté, všechno možné -
tak jak co Kristus psal
u nohou ženy cizoložné,
minulost smazána - k nepřečtení.
A mimo úpění mrtvých a výčitek žal
co z ní zbývá,
rychle, ach rychle se na prach mění,
jak kopí trav kormutlivá
po loňsku v dubnovém víchru se klátí,
než zmizí v zeleném překypění
a víc jich není.

Však co z ní zbývá,
tvé přílby a košile rezavé harampádí
tvůj neškodný meč, ježž líbávali
rytíři země - ó zdali, ó zdali
krom líbezné tesknoty
co jiného budí než smích?

Ten smích, ach ten smích jsme tak dobře znali,
to vítr jím hvízdal v praporech tvých,
jež potupeny se do prachu poroučely.
To zuby mléčné kamenů hraničných
šly ze země lehce - kuň mythů bolestí zdivočelý
zaržál z nich.

To padalo všechno, když hranice padly,
zašlosti krásné šat listnatě zvadlý
se nehlučně snášel a jen kostry
střech a větví kvílících na mučeních
do nebes pohrom ryly svůj obrys ostrý.
To zlověstných větrů čenich
po koutech slídlil a od té doby
dále jde rozpad, zas a zas
stěna se sesouvá, malta drobí,
trhliny kráší nás.

A v ten čas
kouřů a vybraných hnízd
slzy těžké jak olovo kanou,
přes celý svět se obrací list
a my nad stránkou nepopsanou
zítřků a pozítřků stojíme němí -
Ó v ten čas - kdo ukáže k slíbené zemi,
kdo jiný než ty - ty přeskvoucí plamen
v lampě čekání úzkostného,
ty z plemene svého, z všech jeho srdcí a ramen
květ nevaďnoucí jinošství milostného.
Ty, jenž z objetí smrti nabral jsi dechu,
že kostlivčím polem ujíždíš bez oddechu,
živější živých všech.

ⁿ
Dosud je závojem slz a do krvava
odlesků zhouby vznáší se tvář ta pravá,
našeho příští tvář líbezná.
Ale já pravím - jen z bláznovství lásky
tam se ženem
jak v šlépějích žhavých tvých s Podivenem,
za sklenicí vody oceán blaženosti
tam získati doufajíce.

Ale já pravím - nikdy dosti
nebude lásky a nebude ztřeštěnosti
našich rukou a nohou a srdcí a čel,

bychom v svých poblouzněních
rovnat se mohli více
bláznovství Krista Pána,
když on - nebeský ženich
s ministranta rolničkou šaškovskou,
s blikavou lucerničkou pospíchá zrána
podél plotů tou cestou zablácenou
za duší uřícenou
zápasem posledním.

On nedbá, on nedbá, že kudy jdou,
kmitá se úsměv nevěřící,
pekelný jícny
saze všech pochyb trousí se k nim.

A ty podoben jemu - blázen jen laskavý

cestou a necestou
přejíždíš úděl své výpravy
a svítání nelíbezná.
Ty slavné zvěstování věcí, jež jsou
i nejsou a budou! Před tebou zní polnice března,
před tebou praporec května se listnatě třepotá,
když rok co rok víchrným koním
popouštíš uzdu smrti a života,
a oni se vznesou od jihu, od východu,
kopyty svými jak těsto mísíce vzduch a vodu,
oheň i hlínu pro chléb nový
země tvé zdrcené, země vdovy,
jež čekat tě nepřestala...

A tam na jednom místě u nás je
Bože, tam drsně tak zpracován,
tam úzkost a úzkost a naděje
za závanem závan
ženou se horce přese mne.
A se mnou i naši, rodní moji
doufají, trnou, zítřků se bojí,

anebo jim všechno tak v pořádku zdá se,
anebo v dřímotě netečné
vše odvrhli zase.

Tam dokola, do kolečka
děs národy bere,
a nevíš a nevíš, kdo přečká,
kdo zazpívá miserere.
Krom ryzosti vlastní - bez zásluhy
kdo vstane, kdo najde své místo
mezi světy dvěma,
z nichž jeden je mrtev a druhý
zrodit se síly dosud nemá.

Jen z vějičky soudu poznal bys to,
na humně svém převívaje
tu zrnatost naší vnitřnou
od plev a suchého pazdeří
pro hodinu, jež přijde a udeří,
vší vahou svou.

Dle tíhy vlastní nám chvíle ta přetěžká je,
však z mlatů všech tísní, z úderů cepů
bušících tvrdě v dusnu a slepu
vzdech úlevy zvedá se časem.
Nežli cepem že lépe být klasem,
nežli cepem, jenž domlátí jedenkrát,
být klasem, co zrno své dává rád,
stříknutím zlatým svým krváčeje.
Cep odkopnut civí,
klas rozdrčen osévá nivy,
jejich růst
v rusém vánku se chvěje.

Slyš vánek těch vzdechů, slyš jej i z úst,
co navždy se odmlčela,
a pohlédni na ten mlat
své země, jíž vínek spad s čela.

Vidíš, ó vidíš na příklad
rodinu kolem stolu... Tvůj září
listnatou žaluzií svit ryšavý cedí
na ubrus a stěny, na hrozen těch tváří
v podobách dvou se měnících.

Tak s mrtvými svými (i na dětech vážnost znát)
v prázdnu se hroutícím sedí
a jenom ode zdi ke zdi v jejich bytě
chomáček vůně teplem dých
a choulí se ostražitě.

Obraz ten vyrytý do náledí
sklouznutí děsného na mne hledí,
že si už ani nevzpomínám,
kolikrát víčka jsem zdvih
a spustil zas přes něj v ustrašení,
abych jej chránil aspoň tak.

Hle tak jako ty zde dorostli k postřižinám,
tak rostou zas noví a stejnojmenní,
a země studní a stébel v šumícím doprovodu
kolébá bez ustání
ty nejmladší z rodu -
Dnes však strach svírá mne u kolébky,
o dechu ten plamének hebký,
a když tvář těhotných paní
se vyprázdnil chystá pro příchod neviňátka,
to jak bych slyšel andělů šum
kamenem vzpoury zas rozháněných,
to jak bych od nebe k zemi a od země k nebesům
přes dnů našich mrkání krátká
víc nebylo místa pro křídla těch ověněných
poselstvím světelným...

Slyš píseň tu dobrou, již vřava vroubí!
Vrací se, vrací tvé krvavé posvícení,
a jak vše nízko se cení,

čas šílený žebrák, co vymknuté klouby
a v očích kouř spálenisk má,
stanul již u našich dveří.

Dokud se nad náma
nadobro nesešeří,
vkroč sem už, vkroč! - -

Tebe že obhajovat
já bych měl? A před kým? A proč?
Anděla pomsty, co špalírem zdechlin přiarmacovat
má hroznější, větší,
čím hroživěji se nebezpečí
přikrádá již?
Ty že bys už nebyl ten, však jiný spíš
a cizí, jak zdá se nám podle řečí,
jež vedou a vedou zrádci a odrodilci,
co nečistou rukou sahají po tvém jílcí,
tvé koruny dotkli se svatokrádežně?
Ti přísluhovači vražd a bahna milci,
co v neštěstí našem své černé žně
sklízet pílí?

Nepřátel horší sami se odsoudili.
Z míst, kam došpláchlo peklo, kam z bahna duje,
přes noc jak otravné býlí
vzešli a bahno je následuje,
v početí jejich má účast svou.
Nízci! Však od štěnat učít se vděčnost k feně
měli by aspoň, když skrytě i otevřeně
napříč všem pravdám jdou,
když jejich nevděk přes stvoření celé
blesk trhliny černé píše -
Ach měli by, měli v obličej Stvořitele
hlínu svou rodnou vrhnouti nazpět spíše
než zrazovat Matku.

Sami se odsoudili, že zřekli se statků,
za něž i smrt je snéstí.
Uschnou jak klestí.
Ohni se neubrání.

Však ty - co je tvá smrt uprosřed tolika umírání?
Čím ostatní převyšuje a jak se liší
od dechu všech posledního, jímž ticho je tišší?
Tolik jich k zemi kleslo a klesá,
a jenom krev tvá tak vykřikla na nebesa,
že vzešly z ní chrámy a země celá
v její držení dravé se po věky navracela.

Já sotva v bídě své chápu a proto trnu,
já sotva v bídě své chápu a proto jak zrnu,
jež v zemi má klesnout, mně úzko je.
Ty jdeš a úhoz tvých podkov na zápraží
osudů našich už duní - dech slovem se sráží:
do boje, do boje!

A třeba-li smrt, nauč nás lámat její hroty,
a třeba-li krev, přes smrt jak přes životy
ať očištné proučy její
s tvou krví vlastní se na zem lejí.
Slabost naši svou silou ještě si změř -
jenom jak zvěř
ať nadarmo, nadarmo nepadáme.
Když pro život pozdě, pro smrt čas ještě máme.

Země zas čeká, by sklizeň a setba
dech její pokojně odměřovaly,
země zas čeká - ať není to kletba,
co v hodině smrtivládne
v ni padne, v ni padne...

Hle povodeň dějstev se valí,
jak v úchvatné dějepravě

svět zpuchřelý všecken strhujíc dravě,
a po vlnách, po vlnách po peřejích
(ó mrtví!) svit jitřenky sklouzává k zemi,
země se chvěje a v pohledech jejích
věčných mraky a ptáky a haluzemi
jako vždy, jako vždy - jitřní van
korouhví tvou rozrývá.
Ty víc nežli zkazko, víc nežli legendo zbožná,
ty sílo možná
v rameni jednom nás odevšad poutající,
i zítra, i zítra, bude-li stát za to žít,
hrdinská ražba tvé smrti nám znít
bude jak dukát v ceně se neměnicí.
Zítra i za tisíc let
za tebou vpřed - -

Svět starý ten tam, svět nový v plamenech vstává,
však bez krve, bez krve, bez oběti
i ten kdo vzletěl, přec nedoletí.
Svět mrtvý ať mrtvé si pochovává.

Korouhev tvá se dychtivě třepotá,
je potřeba smrti tak jako života,
by slunce, jež zbroj tvou zlatí,
zas od souvrati do souvrati
zde svobodně svítilo, volný byl svět.
Za tebou, za tebou vpřed - -

Zde ticho, zde mrtvo, však jinde boj vzplál,
ať plane i u nás, jak plane kus dál,
jak za bratra bratr tam život dává.

Korouhev tvá se zahryzla do povětří,
ztratil svůj život, kdo ho šetří,
kdo zbabělec, zrádce a Jidáš,
koho s obětí spěchat neuhlídáš,
ale kdo čistý, ten bít se zná.

Ó vítězná
písni ty zni! - Jak vždy jsi nás ved,
za tebou, za tebou, za tebou vpřed!

JAN ZAHRADNÍČEK

Prosba za svatořečení
blahoslavené A n e ž k y.

Smršť, která prostupuje námi,
víc vlekle žíravá, než prudká,
nás úpěnlivě dějinami
listovat nutká:
a čísti stále list jak list
nevěru, vraždu, nenávist.

Až do hlubin a hloub, až k prahu
té chodby z temna v paměť lidí,
krev prolévaná značí dráhu.
Kdo, kdo ji řídí:
Ten, jenž je Pánem dobrých cest,
či jemuž jméno Pýcha jest.

A hle, zde list, kde ruka stane
(jak málo takových je v knize)
u tváře rouškou lemované,
v chudičké říze.
Z ohlubně časů do dneška
zdvižená lampa: Anežka.

Anežka z rodu Přemyslova,
sestřička chudých, sestra králů.
Jde, křížem buší beze slova
o mrtvou skálu:
Vy, sami v sebe zazdění,
povstaňte v tomto znamení!

Beze slov hřmí kříž v dlani holé
a bouře zvonů v tichém hlase.
Pták vzletěl nad bitevní pole -
smrt, spánek zase.
V tom spánku hlava na hlavě,
zmučený sněním o slávě.

Zatím co sláva světle kráčí
na dosah ruky, nespátřena,
o pyšných jménech snící spáčí
jsou beze jména.
A beze jména, beze stop
ztracen i chudé kněžny hrob.

Ó sestro naše z rodu Slova,
kam skryla ses i s nadějemi?
polnice lidu Přemyslova,
proč hlas Tvůj němý?
Mlčíme těžko, přetěžko.
Mluv, promluv, kněžno Anežko!

Vtělený příslib, v nějž věří
ti, věky spánku otupělí -
Ty, klíči uzamčených dveří
od zlaté cely,
v které se jednou shromáždít
má probuzený věrný lid,

Průhledná fortno trůnní síně,
ty nestárnoucí věštka stará,
ty ztracená jak zrno v hlíně,
jež čeká jara:
mluv, uspiš jitro toho dne,
jež povolá nás, nehodné!

Ty, přimlouvačko, která vnukáš
dech slávy přetěžkému spánku,
ozvi se, sama prstem ukaž
zmizelou schránku,
skřínečku těla, v ní ten klíč!
Nečekej, mluv. Ne, nemluv, křič!

Pro hrstku věrných na kolenou
zkrať usouzenou lhůtu času!
Jen s Tebou v Církvi oslavenou
zas dojdem hlasu,
jejž ztratili jsme beze stop,
tak, jak Tvůj hrob. Tak, jak
tvůj hrob.

Smršť, která prostupuje námi,
spíš zvolna smrtelná, než prudká,
nás úpěnlivě nad vřavami
poklekat nutká.
Tak kéž nás najdeš v prosbě té:
být lidem Krále - Dítěte!

VÁCLAV RENČ

S V A T Ā   A N E Ž K A   Č E S K Ā

Sborník ke dni svatořečení, 12. listopadu 1989 v Římě. S použitím fotografií Bohuslava Kiršnera a kreseb Jiřího Kargerera připravila Jiřina Fuchsová.

POUŽITÁ LITERATURA:

- MODLITBA /vnitřní str. obálky/- text z r. 1888.
Anna Kvapilová: KRAJÍČEK CHLEBA /Řím 1975/
Jan Zahradníček: ROUŠKA VERONIČINA /Řím 1968/
Jiřina Fuchsová: PŘÍMLUVA PRO DEN SVATOŘEČENÍ
/věnovánu dru.J. Škarvadovi, Los Angeles 1989/
Karel Schulz: POCHVALA SVATÝCH PATRONŮ ČESKÝCH
/Edice Vigilie, Řím 1956/
DVĚ LEGENDY Z DOBY KARLOVY /Nakl. ČAV, Praha 1959/
Karel Hynek Mácha: BÁSNĚ /Praha 1940/
Jan Zahradníček: Z POZŮSTALOSTI /Nepomucenum,
Řím 1986/
Václav Renč: PROSBA ZA SVATOŘEČENÍ B.A.Č.
/NOVÉNA KE CTI B.A.Č., Stojanov 1982/

FOTOGRAFIE:

Josef Václav Myslbek: BLAHOSLAVENĀ ANEŽKA ČESKĀ,
SV. LUDMILA, SV. PROKOP, SV. VOJTĚCH, SV. VĀCLAV,
KAREL HYNEK MĀCHA.- STARĀ BOLESLAV / pohled na
areál kostela sv. Václava/, CHRĀM SVATĚHO VĪTA.

FOTOGRAFIE   ©   1989 BOHUSLAV KIRŠNER

KRESBY:

SVATĀ ANEŽKA ČESKĀ   ©   1989 JIŘÍ KARGER
SVATÝ VĀCLAV   ©   1988 JIŘÍ KARGER

VE PROSPĚCH LITERĀRNĪHO FONDU JANA ZAHRADNĪČKA
VYDAL V ŘĪJNU 1989
KLUB ČESKOSLOVENSKĚ KULTURY,
P.O.BOX 66453, LOS ANGELES, CA 90066, U.S.A.

